

Szeged, 1895. február 18. – Szeged, 1978. január 18.

Hat elemiit végzett, tetőfedő segédlevelet szerzett. A Magyarországi Építőmunkások Országos Szövetsége (MÉMOSZ, 1912-től) és a Magyarországi Szociáldemokrata Párt tagja. Az I. világháborúban frontszolgálatot teljesített, az olasz fronton hadifogságba esett, 1918-ban térhetett haza. A Tanácsköztársaság idején a Vörös Hadseregben szolgált, 1920-ban letartóztatták, és hat havi börtönre ítélték. A két világháború között a MÉMOSZ szegedi csoportjának és az MSZDP területi vezetőségének tagja, kapcsolatban állt az illegális KMP-vel is. 1944. április és szeptember között Ricsére internálták. 1945-től az MKP tagja, s az üzemi munka megindítását, a szakmai csoportokat és az üzemi bizottságokat szervező háromfős szakszervezeti Megyei Titkárság titkára 1948-ig. 1944. decemberétől az MKP ideiglenes nemzetgyűlési képviselője, majd 1945. november 4-én nemzetgyűlési képviselő lett, de az alakuló ülésén lemondott mandátumáról. 1948 szeptemberétől a Köztársasági Elnöki Hivatal tanácsosa 1949. augusztusig, majd a Szegedi Városi Tanács pénzügyi osztályának vezetője 1950. október és 1954. október között, 1957-ig a Szeged III. ker.-i Tanácsa VB-elnöke volt. Jelentős szerepet játszott a szakszervezeti vezetőképző iskolák megteremtésében és a szakszervezeti ifjúsómunkás és tanoncmozgalom kialakításában. A forradalom és szabadságharc bukása után karhatalmista szolgálatot vállalt a Kádár-kormány mellett.